

kovatelskou činnost i tehdy, kdyby rozdíl cen, který podle úmluvy měl býti jeho odměnou, byl menší než 2% z kupní ceny. To však není důvodem k zamítnutí žaloby. Zjistí-li soud ostatní předpoklady žalobcova nároku, bude jeho povinností, by podle § 182 c. ř. s. působil k tomu, by bylo udáno, kolik činila cena zboží v ujednání ze dne 11. května 1927. Podle toho bude pak lze vypočítati, kolik činí rozdíl cen, neboť, kolik činila cena kupní, není mezi stranami sporné.

Čís. 10252.

Exekuční titul pozbývá po uplynutí lhůty § 575, třetí odstavec, c. ř. s. účinnosti jen, když oprávněný ve lhůtě o exekuci nežádal, ač tak učiniti mohl. Lhůta § 575, třetí odstavec, c. ř. s. započíná teprve dnem, kdy usnesení povolující výpověď nabylo právní moci.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, R II 367/30.)

Na základě usnesení soudu ze dne 28. června 1930, jímž bylo dlužníku nařízeno vykliditi byt do 30. června 1930, navrhl vypovídatel dne 19. července 1930 povolení exekuce vyklizením. Soud prvního stolu exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Usnesením soudu ze dne 28. června 1930 bylo nařízeno povinné straně, by vyklidila byt do 30. června 1930. Podle ustanovení § 575 třetí odstavec pozbudou soudní a mimosoudní výpověď, jakož i příkaz k odevzdání nebo k převzetí najatého nebo pachtovního předmětu, platnosti, nebude-li ve čtrnácti dnech, co nastala doba určená v těchto příkazech nebo v rozsudku pro vyklizení nebo převzetí najatého nebo pachtovního předmětu, navržena exekuce k vyklizení nebo k převzetí. Jak přípisem soudu jest zjištěno, podala vymáhající strana exekuční žádost o vyklizení teprve dne 19. července 1930, tedy po uplynutí řečené čtrnáctidenní lhůty, takže usnesení okresního soudu ze dne 28. června 1930, jímž stanovena lhůta k vyklizení do 30. června 1930, pozbylo jako exekuční titul platnosti a bylo tedy následkem toho rozhodnuto, jak svrchu uvedeno. K tomu se podotýká, že rekurs povinné strany jest oprávněn, třebaže jí usnesení povolující vnucené vyklizení formálně doručeno nebylo, neboť přípisem výkonného orgánu okresního soudu ze dne 31. července 1930 byla uvědoměna o tom, že vnucené vyklizení najatého bytu bylo k návrhu vymáhající strany soudem povoleno a že bude dne 4. srpna 1930 provedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Ustanovení § 575 třetí odstavec c. ř. s. lze vykládati jen v ten smysl, že exekuční titul pozbývá po uplynutí lhůty platnosti jen, když oprávněná strana ve lhůtě o exekuci nežádala, ač tak učiniti mohla (srovnej sb. n. s. čís. 135, 1988). O exekuci mohla však vypovídatelka strana

žádati teprve, až usnesení okresního soudu ze dne 28. června 1930 na-
bylo právní moci, a teprve tímto dnem, tudíž, ano usnesení bylo stranám
doručeno dne 2. července 1930, dnem 10. července 1930 započala ply-
nouti čtrnáctidenní lhůta § 575 třetí odstavce c. ř. s. Exekuce navržená
dne 19. července 1930 byla navržena ve lhůtě a bylo proto dovolacímu
rekursu vyhověti a obnoviti usnesení prvního soudu.

Čís. 10253.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

**Jest příhodou v dopravě elektrické dráhy, podnikne-li jízdu nebo
pokračuje-li v jízdě, ač cestující pro přeplnění vozu musí státi na stu-
pátku vozu. Příhoda v dopravě nebyla v takovém případě za-
viněna poškozeným cestujícím. Pokud spoluzavinil cestující svůj úraz.**

(Rozh. ze dne 23. října 1930, R II 373/30.)

Žalobce domáhal se na žalované elektrické dráze náhrady škody,
ježto, nemoha se dostat do vozu elektrické dráhy, zůstal státi na stu-
pátku, za jízdy spadl a se poranil. Procesní soud první sto-
lice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a
vrátil věc soudu první stolice, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal
a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Žalobce tvrdil ve sporu, že vstoupil do vozu elektrické dráhy, který
byl tak přeplněn, že se nemohl dostat do vozu a byl nucen zůstat na
stupátku. Žalovaná strana tvrdila, že žalobce, když vlak jel mezi sta-
nicemi v plné jízdě, pobíhal před vlakem, najednou zůstal státi a snažil
se naskočiti na zadní plošinu vozu, nepodařilo se mu to ale a spadl na
zemí. Žalovaná strana vedla tedy, by se zprostila zodpovědnosti podle
předpisu § 1 zák. o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.,
nikoli, jak mylně se domnívá, vyvíňovací důkaz podle § 2 cit. zák. v tom
směru, že příhodu v dopravě zavinil žalobce sám, nýbrž důkaz, že úraz
nebyl způsoben příhodou v dopravě, jak předpokládá § 1 cit. zák., nýbrž
jen zaviněním žalobce. Odvolací soud uvádí, že nebylo prokázáno, že
žalobce za jízdy na vůz naskočil, dále, že tu jde o příhodu v dopravě,
neboť vůz elektrické dráhy byl tak přeplněn, jak žalobce uvádí, a ne-
bezpečnost žalobcova umístění na stupátku vedla k jeho poranění. To-
mu nelze rozuměti jinak, než, že odvolací soud, ano nebylo prokázáno
to, co tvrdí žalovaná, že žalobce za jízdy na vůz naskočil, má za zjištěno,
že věc se sběhla tak, jak tvrdí žalobce, že tedy žalobce pro přeplnění
vozu musil zůstat na stupátku a že toto jeho nebezpečné umístění jest
v příčinné souvislosti s úrazem. Nepřiléhá tedy předpoklad žalované
strany, že nebylo prokázáno, jak k úrazu došlo, a jest při právním po-